

Ο κυνηγός που πιάστηκε από το ελάφι

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κοντά δύο χιλιάδες χρόνια πριν, όταν οι οπαδοί της νέας θρησκείας του Χριστού ήταν ακόμα λίγες χιλιάδες, Στη Ρώμη, την ξακουστή πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, ζούσε ο στρατηγός Πλακίδας. Δυνατός και γενναίος στρατηλάτης, αγαπητός στον αυτοκράτορα για τα πολεμικά του κατορθώματα, μα πιο αγαπητός σε γνωστούς και φίλους του για τις αρετές του: την τρυφερή, σαν παιδική, καρδιά του, την καταδεκτικότητα, τα ευγενικά φερσίματά του, τις

καλοσύνες του με τους φτωχούς.

Ειδωλολάτρης ο Πλακίδας, ζούσε στο όμορφο αρχοντικό του με τη γυναίκα του και τους δυο γιους τους. Πρόσφερε τις θυσίες του στους ψεύτικους θεούς, μα σπλαχνιζόταν κι ελεούσε τους φτωχούς και τους ζητιάνους. Κι είχε φτωχούς πολλούς η Ρώμη.

Μια μέρα έφυγε για το κυνήγι ο αφέντης. Ήταν καιρός τώρα που ησύχαζε από πολέμους κι εκστρατείες. Όμως, πράγμα ασυνήθιστο, γρήγορα ακουστήκανε στην αυλής του το πλακόστρωτο τα ποδοβολητά τ' αλόγου του. Γύρισε ο αφέντης! Γιατί; Τι του 'τυχε; Μην αδιαθέτησε ξαφνικά; Μην έπαθε τίποτα το ζώο; Τρέξαν οι δούλοι. Πιάσανε τα χαλινάρια. Πήδηξε γερός, σβέλτος ο στρατηγός. Δεν έβγαλε μιλιά. Ίσια στο απίτι τράβηξε και κλείστηκε στην κάμαρά του. Δεν τόλμησε κανείς να τον ρωτήσει. Ούτε η γυναίκα ούτε τα παιδιά του...

Πέρασαν ώρες. Βγήκε ο Πλακίδας και τους κάλεσε. Πλησίασε η Τατιανή. Ήρθαν κι οι γιοι του. Πόσην ώρα να σιγοκουβεντιάζανε...

Ήρθε το βράδυ. Στρώσανε τραπέζι οι δούλοι αλλά τ' αφεντικά πού μυαλό για φαγοπότι!

Σα νύχτωσε τέσσερις καβαλαραίοι βγαίνουν από τ' αρχοντικό του στρατηγού Πλακίδα. Τραβούν από τ' απόμερα σοκάκια έξω από την πόλη. Κι εκεί, μες στα σκοτάδια, χώνονται σ' ένα φτωχικό καλύβι. Είν' όλη η οικογένεια. Ήρθανε στον χριστιανό ιερέα. Πέσαν στα γόνατα κι οι τέσσερις. Ζητήσαν να τους πει για τον

«Να, το πρωί, σαν βγήκα για κυνήγι», διηγείται ο

στρατηγός, «ξεχώρισα μέσα στο σύδεντρο ένα ελάφι. Πλησίασα σιγά-σιγά κι έβαλα με προσοχή στο τόξο μου το βέλος. Το σήκωσα. Κι όπως πήγα να το τεντώσω, νάσου και στρέφει το κεφάλι το ελάφι και με κοιτάζει ήρεμο. Κατάματα! Να, είπα, τώρα δα το βάζει στην τρεχάλα κι άιντε να το φτάσω. Μα εκείνο τίποτε! Ακίνητο! Τεντώνω τότε τη χορδή κι εμείνανε εκεί τα χέρια μου. Ανάμεσα στου ελαφιού τα κέρατα έλαμπε, πιο πολύ κι από τον ήλιο, ένας σταυρός. Με τύφλωνε το φως του. Κι ως εστεκόμουν ακίνητος, μαγνητισμένος από το όραμα, αντήχησαν γλυκά στ' αυτιά μου τούτα τα λόγια: *Τι με διώκεις, Πλακίδα; Εγώ είμ' ο Χριστός!*

Δεν ξέρω πόσο έμεινα εκεί. Ξέρω μονάχα πως σαν γύρισα στο σπίτι, είχα κιόλας αλλάξει μέσα μου. Κατάλαβα πως λάθος ως τα τώρα πίστευα και λάτρευα τα ξόανα, τα μάρμαρα τις πέτρες. Μίλησα στα παιδιά και στη γυναίκα μου. Κι ήρθαμε εδώ, απ' τον Χριστό τον ίδιο οδηγημένοι, να μας μιλήσεις συ για Κείνον και να μας βαπτίσεις».

Κρυφά γινήκαν όλα. Ευστάθιο λένε τώρα πια τον στρατηγό κι η Τατιανή ονομάστηκε Θεοπίστη. Θεόπιστος κι Αγάπιος τα δυο παιδιά τους.

Τι να τα κάνουν σπίτια κι υπηρέτες κι αξιώματα; Ο ίδιος ο Χριστός του το φανέρωσε πως έχει να δοκιμαστεί για τη βαθιά του πίστη ο Ευστάθιος. Αφήνουνε, λοιπόν, όλα τα πλούτη και, φτωχικά ντυμένοι, φεύγουνε μακριά.

Κάποιο ποτάμι βρέθηκε στον δρόμο τους. Ήτανε φουσκωμένο, μα έπρεπε να το περάσουν. Δεν είχαν άλλον τρόπο, παρά να μπουν σ' ένα βαρκάκι. Σ' αυτό το πέρασμα χάθηκαν μεταξύ τους. Τα δυο παιδιά τ' αρπάξανε θηρία. Τη Θεοπίστη την είχε κρύψει ο βαρκάρης. Κι ο Ευστάθιος, μόνος του πια, συνέχισε τον δρόμο, τη ζωή του...

ούσιος κι υπέμενε κάθε κακό που του ερχότανε αναιότητα.

Περνάει ο καιρός κι η κοσμοκράτειρα Ρώμη

δέχεται επίθεση βαρβαρική. Θυμήθηκ' ο αυτοκράτορας τον στρατηγό Πλακίδα, που ξαφνικά είχε χαθεί. Διέταξε να ψάξουνε, λέει, κάθε γωνιά ως να τον βρούνε. Τρομάξανε να τον αναγνωρίσουν μες στα κουρέλια του οι άνθρωποι του βασιλιά. Φέρνουνε τον Ευστάθιο στον άρχοντά τους. Εκείνος τον τιμά όπως του αξίζει. Του δίνει αξιώματα και πλούτη και στρατό κι αμέσως ξεκινάει ν' ανταμώσει τους βαρβάρους.

Νικάει και πάλι. Κι όπως γυρίζει νικητής, με τον ρωμαϊκό στρατό κατόπι του, περνάει μέσα από μικρό χωριό. Ένα κρασί, λίγο ζεστό φαί στο πανδοχείο είναι ό,τι πρέπει για τον κουρασμένο στρατηλάτη. Κοντά του σταματούν και μερικοί απ' τους στρατιώτες του. Να, μια γυναίκα, δούλα ή χωρική βρίσκεται εκεί, για να τους μαγειρέψει. Με γεμάτα τα κανάτια να τους κεράσει.

Τρικλίζει ο στρατηγός. Τρέμει εκείνη! Μονάχα μια ματιά είν' αρκετή. Αναγνωρίζονται. Ναι, είναι η Θεοπίστη! Βάζουν φωνές. Τους τριγυρνάνε οι στρατιώτες. Μα, δες τι γίνεται εκεί! Πάνω στους δυο αγκαλιασμένους πέφτουνε κι άλλοι δυο. Δυο παλικάρια, δύο από τους Ρωμαίους στρατιώτες, που μέρες τους έβλεπ' ο Ευστάθιος κι άθελά του χοροπήδαγε η καρδιά. Κάτι του θύμιζαν... Μα, είχανε περάσει τόσα χρόνια! Και τώρα, να, που κείνοι οι δυο τους αναγνώρισαν!

Πώς και δεν έσπασε τούτη η καρδιά; Σε μια στιγμή μονάχα βρήκε γυναίκα, βρήκε γιους, που μια φορά, σε μια στιγμή πάλι, τους είχε χάσει. Άρχισαν να δοξάζουν τον Θεό κι όλοι μαζί πήραν τον δρόμο για τη Ρώμη.

Μεγάλη υποδοχή ετοίμασε στον νικητή ο αυτοκράτορας. Κι εκεί, μπρος στο παλάτι, έτοιμοι ήταν οι βωμοί για τις θυσίες. Έπρεπε, λέει, ο στρατηλάτης νικητής να ευχαριστήσει τους θεούς που δώσανε τη νίκη.

